

ת"פ 13667/09/17 - מדינת ישראל נגד מאור מאיר אלבז

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 13667-09-17 מדינת ישראל נ' אלבז(אחר/נוסף)

בפני	כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מאשימה	מדינת ישראל תביעות ירושלים
נגד	
הנאשם	מאור מאיר אלבז
	ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני ועו"ד תומר ריזינשווילי

החלטה (תיקון גזר דין)

לפניי בקשה למתן "צו הפעלה" של מאסר מותנה בן 3 חודשים שנגזר על הנאשם במסגרת ת"פ (נוער י-ם) 53260-06-12 מיום 12.1.2015 (להלן - **תיק התנאי, והעונש המותנה**), וזאת מכוח תקנות העונשין (מאסר על-תנאי), תשמ"ה-1985 (להלן - **התקנות**). יצוין, כי בדיון היום הוצגה לי החלטה המתקנת את גזר הדין, מיום 14.1.2015, המבהירה את תקופת התנאי, ככזו העומדת על 3 שנים.

ברקע הדברים יצוין, כי ביום 8.7.2019 גזרתי את דינו של הנאשם והטלתי עליו, בין היתר, עונש לריצוי בדרך של של"ץ נרחב וחדוש מאסר מותנה של 6 חודשים שנגזר עליו בתיק נוסף (להלן - **התיק הנוסף**).

אין חולק, כי במהלך הטיעונים לעונש, עת הוגש לי רישומו הפלילי של הנאשם לרבות גזר הדין בתיק הנוסף, לא טען לפניי נציג המאשימה דבר ביחס לתיק התנאי ולעונש המותנה, ופשיטא שלא דרש הפעלתו של זה, אלא התייחס למאסר המותנה בתיק הנוסף.

מכל מקום, גזר הדין שניתן על-ידי הסתיים בדרך שיקומית, תוך חריגה ממתחם הענישה, לנוכח הליך טיפולי ושיקומי שעבר הנאשם, עת סברתי שאף שליחתו למאסר בדרך של עבודות שירות, לא תשרת את האינטרס הציבורי או את זה הפרטני, שכן הדבר יגדע, לטעמי, את אותו תהליך שהנאשם נמצא בעיצומו.

ביום 18.7.2019 הגישה המאשימה את בקשתה למתן "צו הפעלה" כאמור ברישא להחלטה זו. בבקשה נטען כי דבר קיומו של תיק התנאי והעונש המותנה לא הוצג בעת הטיעונים לעונש בשל שגגה, ולכן מבוקש לתת צו כמבוקש, לנוכח הוראות תקנה 3 לתקנות.

הסניגור סבור מנגד, כי שעה שבית המשפט קם מכסאו, ושעה שאין מדובר ב"תיקון טכני" של גזר הדין, יש לדחות את

הבקשה.

קיימתי דיון בבקשה ושמעתי את טענות הצדדים, אשר חזרו על טיעוניהם והציגו פסיקה.

דיון והכרעה

סעיף 1 לתקנות קובע כי "צו הפעלה" הוא "צו להפעלת מאסר על תנאי כאמור בסעיף 55 לחוק [העונשין, התשל"ז-1977];

סעיף 3 לתקנות קובע כך:

"לא ניתן צו הפעלה או צו הארכה במעמד מתן גזר הדין בשל העבירה הנוספת, תוגש הבקשה למתן צו כאמור לאותו שופט או לאותו מותב שהרשיע את הנאשם בעבירה הנוספת, או, אם נבצר ממנו לדון - לשופט אחר או למותב אחר של אותו בית משפט".

עינינו הרואות, כי המחוקק ומתקין התקנות נתנו דעתם לאפשרות, כי ייתכן שדבר קיומו של מאסר מותנה יעלה מעיניו של בית המשפט בעת שמיעת הטיעונים לעונש ומתן גזר הדין, וכי במקרה שכזה, יוכל בית המשפט לתקן טעות מסוימת, הגם שמדובר במקרה חריג. יש בכך לטעמי, כדי להבהיר שלמרות עקרון "סופיות הדיון", ייתכנו מקרים, מטעמים של חתירה לצדק, שיאפשרו חריגה מעקרון זה. המקרים בהם מותרת חריגה מעקרון סופיות הדיון הם ספורים, כפי שעמד על כך בית המשפט העליון בע"פ 1100/91 מ"י נ' ג' עפרי, פ"ד מז(1) 418 (מיום 10.2.1993) בעמ' 18.

מחד, מחדל המאשימה אינו קל, ויש בו משום פגיעה בזכויותיו של הנאשם. מאידך, מדובר גם במחדל שלי, כאשר הרישום הפלילי היה מונח לפניי, וכאשר רישום זה כלל את הרישום הרלבנטי, המלמד על קיומו של מאסר מותנה.

כך או אחרת, לנוכח קיומה של אפשרות חוקית לתיקון טעות מסוג זה, לא מצאתי פגם בהגשת הבקשה ובשימוש בסמכותה של המאשימה בהקשר זה.

אשר להכרעה לנופה - בגזר דיני עמדתי בהרחבה על התהליך הטיפולי והשיקומי שעבר הנאשם, ומדוע לא יהא זה נכון, לטעמי, להטיל עליו מאסר, ולו בדרך של עבודות שירות, גם לנוכח המאסר המותנה בתיק הנוסף, שכאמור עמד על 6 חודשי מאסר. מאותם טעמים ממש, אינני סבור כי נכון יהא להפעיל את העונש המותנה בן שלושת החודשים, הנוגע למעשה לעבירות של שימוש עצמי בסמים, מאסר שאינו חב-הפעלה, אלא בר-הפעלה בנסיבותיו, הואיל והנאשם הורשע לפניי בעבירה בודדת של החזקה ושימוש עצמי בסמים, שעה שיתרת האישומים נגעו לסחר.

לא זו אף זו. קבלת עתירת המדינה תוביל להיפוך קוטבי של התוצאה העונשית הראויה מבחינתי, ותחייב הטלת מאסר על הנאשם, ולו בדרך של עבודות שירות - תוצאה בלתי מדתית, במיוחד לנוכח המחדל עליו עמדתי - תוצאה שבנסיבות

העניין, תוביל לפגיעה קשה בנאשם.

על-כן, אני מורה על חידוש העונש המותנה של 3 חודשי מאסר, שלא ירוצו, אלא אם יעבור הנאשם כל עבירת סמים מסוג עוון, או ניסיון לעבור אותה, בתוך שנתיים מהיום - בהתייחס לת"פ (נוער י-ם) 53260-06-12 מיום 12.1.2015.

בשולי הדברים אציין, כי הפסיקה אליה הפנה הסניגור - ת"פ (שלום ת"א) 5119-06-11 מ"י נ' דוח (מיום 26.12.2012) אינה רלבנטית, שכן נסיבותיה שונות, ושם סבר בית המשפט, כי המדינה, בבקשתה לתיקון גזר הדין מחמת השמטת מאסר מותנה בעת הטיעונים לעונש, ביקשה לחזור בה מהסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים - ואין זה המקרה שלפניי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה היום, ד' אלול תשע"ט, 04 ספטמבר 2019, במעמד
הצדדים.